र्तिनाभिहितं। भो श्वसुरक विरुद्धमिदं त्वयानुष्ठितं। यन्मह्यं प्रदाय कन्यान्यस्मै प्रदत्तेति। सो ऽब्रवीत्। भो अहमपि हस्तिभयपलायितो भवद्भिः सहायातो न जाने किमिदं वृत्तं। इत्यभिधाय दुहितरं प्रष्टुमारब्धः। वत्से न त्वया सुन्दरं कृतं। तत् कथ्यतां को ऽयं वृत्तान्तः। साब्रवीत्। यदहमनेन प्राणशंसयाद्रक्षिता। तदेनं मुक्त्वा मम जीवत्या नान्यः पाणिं ग्रहीष्यतीति। अनेन व्यतिकरेण रजनी व्युष्टा। अथ प्रातः सञ्जातमहाजनसमवाये तं वार्ताव्यतिकरं श्रुत्वा राजदुहिता तमुद्देशमागता। कर्णपरम्परया ज्ञात्वा दण्डपाशकसुतापि तत्रैवाजगाम। अथ तं महाजनसमवायं श्रुत्वा राजापि स्वयं तत्रायातः। प्राप्तव्यमर्थं प्राह। भो विश्रब्धं कथय कीदृशो ऽसौ वृत्तान्तः। सो ऽब्रवीत्। प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्य इति। अथ राजकन्या स्मृत्वा प्राह। देवो ऽपि तं लङ्घयितुं न शक्तः। ततो दण्डपाशकसुता ब्रवीत्। तस्मान्न शोचामि। न विस्मयो म इति। तमखिललोकवृत्तान्तमाकर्ण्य बणिक्सुताब्रवीत्। यदस्मदीयं न हि तत् परेषामिति। अथ राजा तेषां सर्वेषामप्यभयप्रदानं दत्वा पृथक् पृथक् तं वृत्तान्तं ज्ञात्वावगततत्त्वस्तस्मै प्राप्तव्यमर्थाय स्वदुहितरं सबहुमानं ग्रामसहस्रेण समं सबलिं करणपरिवारयुतां दत्वा। त्वं मे पुत्रो ऽसीति। नगरविदितं तं युवराज्ये ऽभिषिक्तवान्। दण्डपाशकेनापि निजदुहिता शङ्खवस्त्रदानादिना सम्भाव्य प्राप्तव्यमर्थाय प्रदत्ता। अथ प्राप्तव्यमर्थेनापि स्वीयपितृमातरौ समस्तकुटुम्बावृतौ तस्मिन्नगरे सम्मानपुरःसरं समानीतौ। सो ऽपि स्वगोत्रेण सह विविधभोगानुपभुञ्जानः सुखेनावस्थितः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यो देवो ऽपि तं लङ्घयितुं न शक्तः।
तस्मान्न शोचामि न विस्मयो मे यदस्मदीयं न हि तत् परेषां॥

पुनरपि हिरण्यको ऽब्रवीत्। तदेतत् सकलं सुखदुःखमनुभूय परं